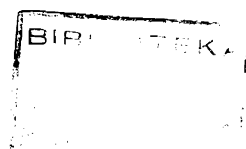

15 czerwca 1929 r.

F41c 23/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 9894.

Kl. 72 a 33.

Fabrique Nationale d'Armes de Guerre, Société Anonyme
(Herstal, Belgja).

Kolba składana do broni krótkiej.

Zgłoszono 24 czerwca 1925 r.

Udzielono 21 stycznia 1929 r.

Pierwszeństwo: 7 lipca 1924 r. (Belgja).

Wynalazek niniejszy dotyczy (oporowych) składanych kolb do pistoletów, rewolwerów lub broni podobnej, nie zaopatrywanej normalnie w kolby umożliwiające składanie się z niej na podobieństwo karabinu.

Wiadomo, iż w pewnych przypadkach pożądaną bywa możliwość złożenia się przy strzale z powyższych typów broni krótkiej. Aby dopiąć tego stosowano już dotychczas do tych broni kolby składane używane tylko w razie potrzeby, przyczem kolby te, gdy były nie potrzebne, można było składać tak, by można było strzelać z broni krótkiej w sposób zwykły.

Wadą znanych dotychczas kolb tego rodzaju było to, iż po złożeniu kolba taka

zwykle przeszkadzała przy użyciu broni w sposób zwykły.

Przedmiot wynalazku niniejszego stanowi kolba składana do broni krótkiej, która po złożeniu zajmuje jak najmniej miejsca, przyczem rozłożenie jej można zawsze skutecznie bardzo szybko.

W tym celu trzewik kolby (do ramienia) jest połączony z oprawą broni zapomocą jednego lub kilku ogniw lunetowych, to jest złożonych z narządów, które można ułożyć obok siebie.

Lunetowe ogniwa te połączone są przegubowo ze szkieletem broni, drugi ich koniec łączy się zapomocą odpowiedniego układu rygla z trzewikiem kolby w ten sposób, że trzewik ten można ustawić równo-

legle do tych składających się ogniwi, które następnie, po zsunięciu ich do długości minimalnej, składa się odpowiednio za szkieletem broni.

W przedstawionej na rysunku postaci wykonania uznanej za szczególnie dogodną, trzewik kolby jest połączony ze szkieletem broni zapomocą dwóch układów lunetowych, których części składowe zaryglowuje się samoczynnie w stosunku do siebie, a to w tym celu, aby zapobiec wsunięciu się tych części jedna w drugą pod działaniem odrzutu.

Aby osiągnąć powyższe zaryglowanie, każda z tych części składowych posiada ząbek, który wchodzi we wgłębienie położonej obok części składowej z chwilą zahaczenia się układów lunetowych z trzewikiem kolby i z płytą przykładową dzięki obrotowi względnemu tych części w stosunku do siebie, które musi mieć miejsce aby wspomniane zahaczenie mogło zajść.

Inne cechy znamienne wynalazku wyjaśni opis i rysunek przytoczone tu jako przykład.

Na rysunku fig. 1 wyobraża widok perspektywiczny w przekroju kolby zastosowanej do pistoletu w stanie rozłożonym, fig. 2 — przekrój kolby w stanie złożonym w skali większej.

Kolba składa się zasadniczo z trzewika 1 podtrzymywanego po rozłożeniu przez dwa lunetowe układy.

Układy te składają się z trzech części *a*, *b*, *c*, ślizgających się równolegle w stosunku do siebie.

Układy *a* połączone są przegubowo z dwiema łapkami 4 i 5, stanowiącymi przedłużenie szkieletu 6 broni ku tyłowi w taki sposób, że po złożeniu kolby strzelec może z łatwością ująć ręką właściwy chwyt 6 pistoletu (fig. 2).

Przy rozkładaniu kolby (fig. 2) części *a* obracają się w kierunku ku zewnątrz aż do pewnego położenia skrajnego, określo-

nego przez oparcie się pewnych punktów tych części *a* o łapki 4 i 5.

Aby więc można było odchylić końce części *c* połączone trzewikiem 1 aż do odsunięcia się narządów zaczepowych trzewika 1, trzeba dość silnie ugiąć układy lunetowe.

Ugięcie to wywołuje obrót części *a*, *b*, *c* w stosunku do siebie, wskutek czego ząbki 7 umieszczone na częściach *b* i *c* wchodzą we wgłębienie 8, znajdujące się na częściach *a* i *b*. Należy przytem zaznaczyć, iż w celu ułatwienia wspomnianego powyżej obrotu końce części *a*, *b*, *c* wchodzą jedno w drugie z pewną grą, a części *b* i *c* mają żeberka 9, które opierają się o progi 10 na częściach *a* i *c* i ograniczają lunetowe rozsuwanie się tych części i służą do pewnego stopnia jako oś obrotu dla wspomnianych obrotów względnych.

Powyższe zaryglowywanie się części *a*, *b*, *c* jedna na drugiej zapobiega możliwości przypadkowego zasunięcia się kolby podczas odrzutu.

Aby układ lunetowy 2 mógł zostać zaryglowany w trzewiku, część *c* posiada zatrzask 11, który opiera się o trzpień 11 osadzony w bocznych ściankach trzewika.

Układ 3 zaryglowuje się z trzewikiem 1 skutkiem tego, że pozostający pod naciskiem sprężyny rygiel 12 wchodzi w otwór 13 w części *c*.

Za popchnięciem tej zasuwki w kierunku strzałki X, główka jej wychodzi z otworu 13, co pozwala obrócić trzewik 1 około trzpieńka 11 aż do położenia, stanowiącego przedłużenie układu 2, którego poszczególne części można wówczas zsunąć ze sobą i wsunąć pomiędzy ścianki boczne trzewika.

Po zsunięciu części układu 3 obraca się je około osi aż do położenia wskazanego na fig. 2, to jest do chwili, gdy wolny koniec części *c* oprze się o próg 15, znajdujący się na łapie 4. Następnie i układ 2 wraz z trzewikiem obraca się ku dołowi

broni (fig. 2) i unieruchomia się go w tem położeniu zapomocą rygla 12, który wchodzi w otwór 16 w końcu łapy dolnej 5.

Przy rozkładaniu kolby postępuje się w sposób odwrotny. Części *a*, *b*, *c* mogą oczywiście posiadać również jakikolwiek inny przekrój poprzeczny niż przedstawiony na rysunku, np. posiadać kształt rurek.

Należy jeszcze zaznaczyć, że całość kolby składanej po złożeniu zajmuje bardzo mało miejsca, ponieważ układy lunetowe 2 i 3 są wsunięte do wnętrza trzewika.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Kolba składana do broni krótkiej, znamienna tem, że trzewik jej jest połączony ze szkieletem broni zapomocą jednego lub kilku układów lub narządów lunetowych, składających się z części, które można ułożyć jedne obok drugich.

2. Postać wykonania kolby według zastrz. 1, znamienna tem, że rzeczzone ogniwa połączone są przegubowo ze szkieletem broni i zaryglowują się w trzewiku zapomocą odpowiedniego układu rygli, który pozwala na umieszczenie trzewika w położeniu równoległym do układu lub układów, gdy te ostatnie znajdują się w stanie złożonym.

3. Postać wykonania kolby według zastrz. 1 i 2, znamienna tem, że składa się ona z dwóch układów lunetowych, z których jeden połączony jest z częścią dolną, a drugi — z częścią górną szkieletu broni tak, że się mogą obracać, przyczem te drugie końce tych układów mogą być zaczepione o trzewik kolby w sposób umożliwiający ich odczepienie.

4. Postać wykonania kolby według zastrz. 3, znamienna tem, że obrót układów lunetowych na szkielecie broni ograniczony jest odpowiednimi progami tak, iż części składowe tych układów muszą obracać się względem siebie przy zaryglowywaniu się jedna z drugą, aby można było ustawić wolne końce tych układów w odległości, odpowiadającej odległości pomiędzy ryglami, zaryglowującymi je w trzewiku płytki.

5. Postać wykonania kolby według zastrz. 4, znamienna tem, że każda część składowa układów lunetowych posiada ząbek, który podczas obracania się tych części względem siebie wchodzi we wgłębienie w części sąsiedniej.

6. Postać wykonania kolby według zastrz. 1—5, znamienna tem, że na jednym końcu trzewika znajduje się trzpień (11'), o który zaczyna jeden z układów lunetowych, na końcu zaś drugim znajduje się rygiel (12), łączący go bądź z drugim układem (3), bądź ze szkieletem broni, po złożeniu kolby.

7. Postać wykonania kolby według zastrz. 1—6, znamienna tem, że całość kolby przykładowej jest osadzona na dwu łapkach (4 i 5), stanowiących przedłużenie szkieletu broni.

Fabrique Nationale
d'Armes de Guerre,
Société Anonyme.
Zastępca: M. Skrzyżkowski,
rzecznik patentowy.

